

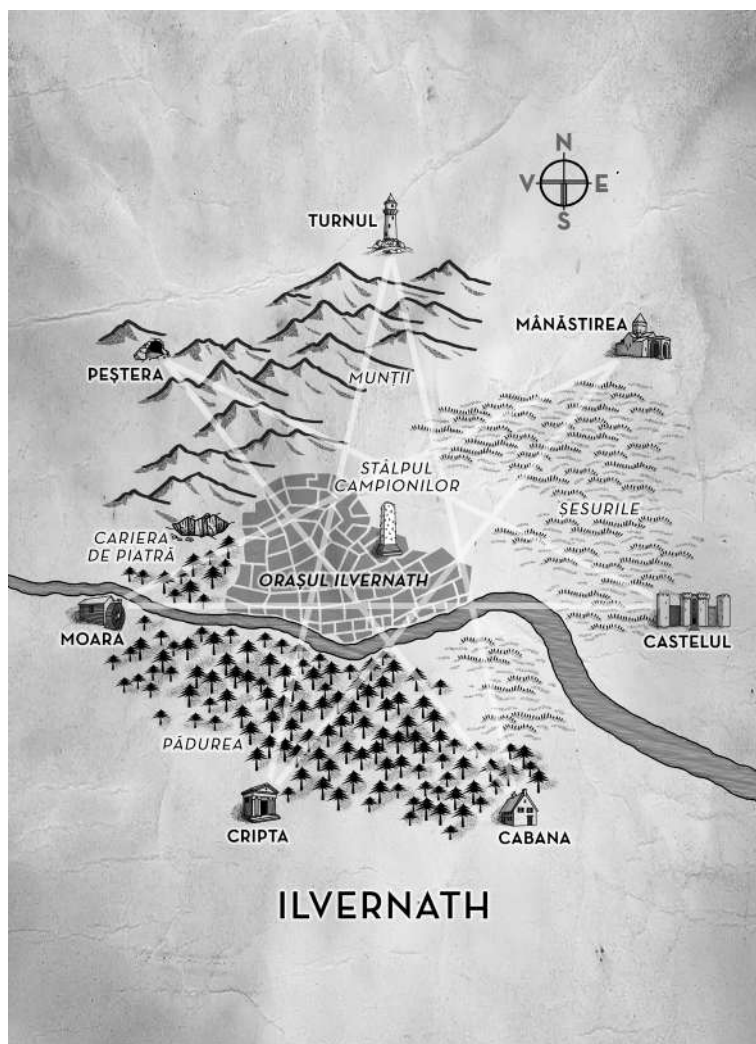
AMANDA
FOODY

C. L.
HERMAN

TOTI SUNTEM ' MALEFICI

Traducere din limba engleză de
MONICA ȘERBAN

LEDA EDGE

ALISTAIR LOWE

Familia Lowe a modelat cruzimea, dându-i forma unei coroane pe care, vai, cât de bine o poartă!

O tradiție a tragediei: Adevărata poveste a orașului care își trimite copiii la moarte

MEMBRII FAMILIEI LOWE FUSESERĂ DINTOTDEAUNA maleficii supremi, nelegiuții incontestabili ai orașului, ai trecutului său pătat de sânge, și nimeni nu înțelegea mai bine acest lucru decât frații Lowe.

Familia locuia pe un domeniu izolat, din piatră tocită de secole, acoperit cu mușchi și umbrat de sălcii. În Noaptea Răutăților, copiii din Ilvernath se cățarau câteodată pe gardul înalt din fier forjat, provocându-și prietenii să atingă faimosul lacăt, prins cu lanțuri de poartă – cel gravat cu o coasă pe el.

„Rânjesc precum spiridușii”, murmurau ei, deoarece copiii din Ilvernath iubeau basmele – mai ales pe cele adevărate. „Palizi precum molima și tăcuți precum spiritele. Îți vor sfâșia beregata și îți vor sorbi sufletul.”

Toate aceste povești erau perfect îndreptățite.

În ultima vreme, frații Lowe pricepuseră că e mai bine să nu stârneasă mânia orașului, ceea ce nu-i împiedica totuși să se furișeze dincolo de gard, în creierii nopții, savurând gustul unei aventuri nesăbuite.

— Auzi?

Cel mai mare, Hendry Lowe, se ridică în picioare, își scutură frunzele putrede și pământul de pe tricoul gri, apoi își trosni degetele unul câte unul.

— Așa sună regulile încălcate.

Hendry Lowe era prea frumușel ca să-i pese de reguli. Nasul i se pistruia în după-amiezile petrecute moțâind sub razele soarelui. Buclele negre îi atingeau delicat urechile și pomeții, fiindcă nu-și mai tunsese părul de luni bune. Hainele îi miroseau dulce de la fursecurile îndesate prin buzunare.

De asemenea, Hendry Lowe era prea fermecător ca să joace rolul unui nelegiuit.

Fratele mai mic, Alistair, sări de pe gard și ateriză pe pământ, lipsit de grație. Nu-i plăcea să renunțe la folosirea magiei, pentru că, fără ea, nu era bun la nimic – nici măcar la un lucru atât de simplu ca o săritură. Dar în seara aceea nu dispunea de magie pe care s-o irosească.

— Auzi? îl imită batjocoritor Alistair, zâmbind răutăcios când se ridică în picioare. Așa sună oasele frânte.

Deși cei doi băieți semănau bine, trăsăturile lor păreau diferite. Alistair avea tenul palid din pricina vieții trăite cu precădere în casă și ochii de culoarea scrumului de țigară. Linia părului forma un V pe frunte, ascuțit ca vârful unui tăiș. Deși era septembrie, purta un pulover de lână, fiindcă îi era mereu frig. În buzunar, vârâse jocul de cuvinte încrucișate de duminică, fiindcă se simțea veșnic plictisit. Era cu un an mai mic decât Hendry, dar mult mai puternic și mult mai periculos.

Alistair Lowe juca rolul nelegiuitului perfect. Nu din cauza cruzimii instinctive sau a mândriei nemăsurate, ci pentru că, uneori, așa îi plăcea lui să fie. Multe dintre poveștile depănate în șoaptă de copiii din Ilvernath proveneau de la el.

— Știi că e o idee tâmpită, îi spuse Alistair fratelui său. Nu?

— Așa zici de fiecare dată.

Alistair se înfioră și își vârî mâinile în buzunare.

— Acum e diferit.

Cu două săptămâni în urmă, luna din Ilvernath devenise stacojie, strălucind orbitor pe cer ca o rană proaspătă. I se spunea Luna Sângerie, semn că, după 20 de ani de pace, turnirul se apropia iar cu pași repezi. Mai rămăseseră doar două săptămâni până la căderea Vălului Sângeriului, și niciunul dintre frați nu voia să le petreacă în camerele tăcute și sinistre ale casei lor.

Drumul pe jos până în centrul orașului dura prea mult – ar fi fost o irosire a magiei să sece un inel pentru o vrajă de-aici-până-acolo, atât de aproape de data turnirului – și niciunul nu știa să conducă. Amândoi erau duși pe gânduri. Hendry arăta de parcă își imagina cum se întâlnește cu o fată drăguță, dacă judecai după felul în care se juca neconținut cu buclele sale, netezindu-și totodată cutele de pe mâneci.

Alistair se gândea la moarte. Mai precis, la modalități de provocare a ei.

Arhitectura mohorâtă, din piatră, a orașului Ilvernath rezistase peste o mie șase sute de ani, dar, în ultimele decenii, fusese împrăștiată cu vitrine din sticlă lucioasă și cu terase șic, în aer liber. În ciuda labirintului haotic de străzi cu piatră cubică și cu sensuri unice, a dotărilor dubioase și a lipsei locurilor de parcare, orașelul era considerat un punct de atracție principal pe scena artelor și a magiei.

În orice caz, cele șapte familii blestemate din Ilvernath nu băgau în seamă lumea modernă, deși aceasta începuse de curând să *le* acorde atenție.

Coțofana era barul preferat al băieților, cu toate că nimeni n-ar fi bănuțit așa ceva, bazându-se pe vizitele lor rare aici. Hotărâți să-și ascundă identitatea și să evite publicarea unor fotografii cu ei în ziare, Alistair insista să schimbe frecvent destinația excursiilor din timpul nopții. Nu-și permiteau să devină niște chipuri familiare – principalul motiv pentru care și făcuseră școala acasă. Potrivit spuselor bunicii, simpla șoptire a numelui lor ar fi împins orașul la răscoală.

Alistair aruncă o privire feroce spre Coțofana, a cărei firmă părea o umbră ștearsă în lumina roșie a lunii, și se întrebă dacă merită atâta bătaie de cap.

— Nu e musai să intri, îi zise Hendry.

— Cineva trebuie să-ți păzească spatele.

Hendry își strecură mâna pe sub tricou și scoase o piatră de cuarț care atârna de un lanț. Miezul ei pulsa, roșu-aprins – culoarea unei nestemate vrăjite, încărcată la maximum cu magie înaltă.

Alistair îl înșfăcă pe Hendry de încheietura mâinii și se grăbi să ascundă iar piatra, sub tricou, înainte să fie observată de cineva.

— O cauți cu lumânarea.

Hendry îi făcu șmecherește cu ochiul.

— Caut ceva de băut.

Magia reprezenta o resursă valoroasă peste tot în lume – o găseai, o colectai și apoi o transformai în vrăji și blesteme specifice. Odinioară, existaseră două tipuri de magie: magie înaltă, înspăimântător de puternică, și magie obișnuită, mai slabă și abundentă. Pe parcursul istoriei, imperiile se luptaseră

cu lăcomie să controleze stocul de magie înaltă și, până când oamenii inventaseră telescopul și învățaseră să îmbutelieze berea, deja o consumaseră definitiv.

Ori cel puțin așa crezuseră ei.

Cu sute de ani în urmă, șapte familii se înfruntaseră ca să decidă cine controlează magia înaltă din Ilvernath. Într-un final, ajunseseră la un compromis îngrozitor – un blestem aruncat asupra propriilor familii. Un blestem care rămăsese secret... până anul trecut.

În fiecare generație, toate cele șapte familii aveau obligația să prezinte un campion care să participe la un turnir al morții. Învingătorul primea dreptul de a-și însuși pentru familia sa întreaga magie înaltă din Ilvernath, un drept care expira la începutul următorului ciclu, când începea un alt turnir.

Istoric vorbind, familia Lowe domina întrecerea. Câștigau două din trei turniruri. În timpul ultimului ciclu, mătușa lui Alistair își omorâse toți adversarii în patru zile.

Înainte să afle despre turnir, cei din Ilvernath considerau că averea și cruzimea familiei Lowe, altfel o familie misterioasă și retrasă, erau motivele principale pentru care impuneau un asemenea respect legiuitorilor și creatorilor de vrăji. Acum își dădeau seama exact cât de periculoși sunt în realitate.

Așadar, strălucirea rău prevestitoare a Lunii Sângerii accentua riscul pe care cei doi băieți, ajunși la vârsta legală pentru participarea la turnir, și-l asumau mergând să-și satisfacă pofta de muzică live și de bere.

— Doar o halbă, rosti Hendry, schițând un zâmbet spre Alistair.

Deși familia Lowe nu-și alesese oficial campionul, tinerii știau dintotdeauna că va fi Alistair. Noaptea aceasta însemna pentru ei mai mult decât o simplă distracție.

— Bine.

Alistair deschise ușa larg.

Barul era aglomerat și murdar. Aerul se îngroșase din cauza fumului de țigară; muzica rock urla din tonomatul așezat într-un colț. Separeurile aveau fețe de masă în carouri albe și roșii. Pentru cei mai sociabili existau mese de biliard. Cei mai retrași dispuneau de un aparat de pinball, cu butoane lipicioase din cauza whiskyului de pe degetele jucătorilor.

Coțofana gema de vânători de blesteme. Aceștia călătoreau prin lume ca să caște gura la anomaliile magice, precum cea din Ilvernath, la blestemul din Oxacota, care lăsase un oraș întreg să doarmă aproape un secol, sau la blestemul ruinelor din Môlier-sur-Olenne, care le aducea o moarte violentă tuturor intrușilor în fix nouă zile. Acum, turiștii se strânseseră în grupuri, șoptind peste exemplare uzate ale cărții *O tradiție a tragediei*. Recentul bestseller scosese la iveală turnirul morții și filonul de magie înaltă încă viu, catapultându-le orașul izolat în lumina reflectoarelor internaționale.

— Nici prin cap nu mi-a trecut că Luna Sângerie e *de fapt* stacojie, surprinse Alistair o replică șoptită. Credeam că e doar un nume aleatoriu.

— Turnirul în sine e un blestem cu magie înaltă. Magia înaltă e întotdeauna roșie, răspunse un altul.

— Sau poate, rosti târăgănat o a treia voce, se numește Luna Sângerie pentru că niște puști își petrec trei luni omorându-se unul pe altul sub strălucirea ei. Te-ai gândit vreodată la asta?

Alistair și Hendry evitau turiștii, târșâindu-și picioarele prin bar.

— Crezi că bunica va începe să primească scrisori de la fani? întrebă Hendry, chicotind. Am auzit că, în primul capitol, au băgat și o fotografie cu toată familia noastră. Sper că arăt bine!

— Îmi pare rău că-ți distrug iluziile, dar poza aia e de acum zece ani! răspunse Alistair pe un ton neutru.

Hendry păru dezamăgit pe moment, apoi se însenină.

— Adică întreaga lume știe că ai fost tuns castron?

Alistair își dădu ochii peste cap și se îndreptă spre bar. Cu toate că era cu un an mai mic decât Hendry, privirea lui goală îl făcea mereu să pară mai mare – suficient de matur cât să nu i se ceară un act de identitate.

După ce comandă, Alistair se trezi așteptând lângă două fete care se ciondăneau.

— Pe bune, chiar ai venit singură? întrebă prima.

Fata mirosea puternic a bere ieftină și, ca toți clienții care frecventau des localul, purta pe toate degetele inele cu cristale care răspândeau o sclipire albă, specifică magiei obișnuite. Alistair bănuia că erau pline cu vrăji simple: leac-pentru-mahmureală, eliminator-instantaneu-de-coșuri, băț-de-chibrit... tot ce se potrivea cu un tur al barurilor într-o seară de vineri.

— Firește că nu, răspunse a doua fată, netezindu-și buclele de un roșu țipător. Prietenii mei sunt în partea cealaltă, explică ea, gesticulând spre niciunde.

— Mă gândeam eu, o șicană batjocoritor fata abțiguită. Doar ești celebră acum. Am văzut o poză cu tine pe coperta unei reviste de-a mamei. Purtați pantaloni de trening.

— Se mai întâmplă, nu-i așa? mormăi bosumflată roșcata.

— Am auzit că familia Darrow a ales și ea. Avem trei campioni până acum – Carbry Darrow, Elionor Payne și tu.

Prima fată zâmbi răutăcios, într-un fel care îl făcu pe Alistair să creadă că fetele fuseseră prietene bune pe vremuri.

— Dar nimeni nu vrea ca o Macaslan să câștige.

Alistair își dădu seama imediat că o *recunoaște* pe roșcata. Era membra familiei Macaslan care fusese anunțată drept

campioană cu multe luni înainte de apariția Lunii Sângerii, iar paparazzii o considerau chipul oficial al turnirului. Nu se miră deloc că familia Macaslan recurgea la o asemenea manevră jalnică prin care să atragă atenția. Bunica îi descriesese întotdeauna ca fiind trepădușii celor șapte familii, gata să folosească metode dubioase fie și numai pentru a gusta din putere. Însă geanta de lux a fetei Macaslan și fața ei frumușică nu dădeau impresia cuiva care trebuie să se lupte pentru atenție.

La auzul schimbului veninos de replici, mai mulți vânători de blesteme se holbară la ele și fata Macaslan își drese glasul, întorcându-le spatele.

— Ei bine, nu-mi pasă ce părere au oamenii despre mine, spuse ea.

Însă Alistair ar fi contrazis-o. Nimeni nu purta tocuri înalte la o bodegă oarecare dacă nu-i păsa de reputație.

— Programul de știri de seară deja ne-a numit pe mine și pe cel din familia Lowe campioni rivali. Fiindcă eu voi fi cea care va câștiga.

Fata ușor amețită își dădu ochii peste cap.

— Ția nici măcar nu și-au anunțat campionul. Oricine o fi, pun pariu că nu e deloc impresionant.

Când barmanul îi împinse băuturile în față, Alistair își închipui cât de iute ar dispărea expresia încrezătoare de pe chipul campioanei Macaslan dacă și-ar întinde mâna cu inelul sclipitor, încărcat cu un blestem, și i-ar arăta cât de impresionant este el.

Dar avea să vină și clipa pentru așa ceva, când începea turnirul.

Totuși, când se răsuci pe călcâie, cu câte un pahar în ambele mâini, ochii lui îi întâlneau pe ai fetei. Se uitară fix unul la altul, studiindu-se reciproc. Pentru că nu voia să fie recunoscut, se îndepărtă rapid.

Lângă jocul de pinball, Hendry primi paharul oferit și clătină din cap.

— Am crezut că o să te enervezi și o să începi ceva aiurea.

O vrajă îi licărea vesel în jurul urechilor... Probabil o trage-cu-urechea.

— Mă bucur că n-ai făcut-o!

— Poate ar fi fost indicat.

Alistair sorbi o gură și zâmbi forțat. N-ar fi trebuit ca turnirul să-l entuziasmeze așa de tare, dar se antrenase pentru el din copilărie. Și era pregătit să câștige.

— Nu, în niciun caz. Ce-ai fi putut spune despre familia noastră? „Rânjesc precum spiridușii. Îți vor sfâșia beregata și îți vor sorbi sufletul”? Nu te poți abține. N-ai nicio rețineră.

Deși părea că Hendry îl dojenește, zâmbetul lui spunea altceva.

— Zise cel care a adus cu el într-o bodegă nenorocită o nestemată vrăjită cu magie înaltă.

— Cineva trebuie să-ți păzească spatele, murmură Hendry, repetând cuvintele fratelui său de mai devreme.

Alistair se strâmbă și își îndreptă atenția spre joc. Grafica lui îi amintea de basmele cu care crescuse: un prinț salvând o prințesă dintr-un castel, un cavaler pe cal în toiul unei bătălii, o vrăjitoare râzând deasupra unui cazan. Și, preferatul lui Alistair, dragonul cu gura căscată, arătându-și colții – primea o sută de puncte dacă îi lovea cu bila.

Când Alistair inseră moneda în fanta consolei, Hendry oftă și schimbă subiectul.

— Am avut un vis azi...

— De obicei, lumea visează noaptea...

— ...cât am ațipit în cimitir.

În pofida șarmului și a nasului său pistruiat, Hendry tot un Lowe rămânea. Exista un mic nelegiuit și în el. Cimitirul familiei

era locul său preferat, plin de epitafuri vagi, tulburătoare, în cazul celor care muriseră tineri – chiar și excluzând turnirul, familia lor se lăuda cu o istorie bogată în tragedii.

— În vis, se făcea că tu erai un monstru.

Alistair pufni și chinui butoanele jocului.

— Cum arătam?

— Ah, la fel.

— Și-atunci de ce mă considerai monstru?

— Strângeai inelele pentru vrăji de la copiii morți și le ascundeai în șifonierul tău, batjocorind sufletele închise în ele.

— Nu fi ridicol! spuse Alistair. Aș face așa ceva chiar și-acum.

— Ascultă, ai putea învăța ceva de la fata Macaslan. Încearcă și tu să pari mai amabil! Serios, uită-te la toți turiștii ăștia! În *Ilvernath*! Dacă ai de gând să supraviețuiești, ai nevoie de alianțe cu alți campioni. De parteneriate cu creatorii de vrăji. Ai nevoie de bunăvoința lumii.

Alistair își privi intens fratele. Hendry încălca regula lor nescrisă de a nu discuta despre turnir și nu-i stătea în fire să se poarte atât de serios. Pe deasupra, chiar nu conta că *O tradiție a tragediei* transformase luna neobișnuit de roșie a Ilvernath-ului și istoria lui sângeroasă într-un scandal global. Creatorii de vrăji stăteau la coadă să-și ofere serviciile familiei Lowe. Ghinionul avea un fel aparte de a-i găsi pe cei care îi sfidau – blestemele faimoase ale bunicii lor se ocupau de acest aspect.

— Îți faci griji pentru mine? întrebă Alistair.

— Normal.

— Totuși, rudele noastre nu se agită.

— Sunt fratele tău mai mare. Am obligația să mă îngrijoreze soarta ta.

Instinctul îl îndemnă pe Alistair să trântescă o glumă. Dar, încrezător în propriile forțe sau nu, i se părea dificil să considere turnirul un lucru amuzant.

Ucide sau vei fi ucis. O afacere cât se poate de sumbră.

Alistair nu se temea pentru viața, ci pentru mintea lui. Până și cei mai diabolici învingători din familia Lowe părăsiseră tur-nirul schimbați, răvășiți. Însă el refuza să accepte o asemenea soartă. Oricât de brutal sau de îngrozitor trebuia să fie, nu își permitea să-i pese. În niciun caz de alți campioni. Sau de sufletul său.

Trebuia să devină nelegiuitul absolut.

Încă dezbătea în sinea lui ce să-i răspundă lui Hendry, când simți o bătaie ușoară pe umăr.

— Nu ne-am mai văzut până acum, spuse fata Macaslan, și Alistair se întoarse, abandonând jocul.

Cuvintele ei nu reprezentau o afirmație, ci o acuzație. Ceilalți localnici și vânătorii de blesteme din spatele ei șușotiră mirați, fixându-i cu privirea pe cei doi băieți care intraseră în atenția vedetei orașului.

Hendry îi dăruie zâmbetul lui strălucitor și întinse mâna.

— Nu suntem de prin partea locului. Am venit să vedem dacă e adevărat ce scrie în carte. Luna Roșie e o minunăție, ce să mai!

Surâsul lui nu obținuse efectul scontat și fata nu-l răsplăti cu un zâmbet. Privirea ei coborî spre mâna întinsă, oprindu-se asupra inelelor cu cristale vrăjite.

— Sharma, Aleshire, Walsh, Wen, rosti ea. Ce impresionant! Un simplu turist care reușește să cumpere de la jumătate din creatorii de vrăji ai orașului.

Hendry își retrase mâna și chicoti stânjenit.

— Impresionant este că îi poți identifica fără probleme pe creatorii lor doar uitându-te la ele.

Băiatul îl înghionti pe Alistair în coaste ca să spună ceva. Din nefericire, în pofida avertismentelor bunicii ca nu cumva să se dea de gol, Alistair nu avea chef să mai continue șarada.

Vânătorii de blesteme nu arătau că intenționează să renunțe la holbat, așa că mai bine să le ofere un motiv serios.

„Rânjesc precum spiridușii.” Și Alistair zâmbi.

— Cât ne-ar costa să ne lași în pace? întrebă el, sperând totuși ca ea să procedeze fix pe dos.

Fata își încrucișă brațele.

— Numele voastre! Acum!

„Palizi precum molima și tăcuți precum spiritele.”

Alistair păși mai aproape de ea, cu o atitudine periculoasă, deși fata era mai înaltă decât el, datorită tocurilor. Situația îl încânta peste măsură.

— Mi-ar plăcea să-l știu pe al tău mai întâi.

Băiatul îi întinse mâna.

— Mă cheamă Isobel Macaslan, rosti ea ferm.

„Îți vor sfâșia beregata și îți vor sorbi sufletul.”

Ea îi luă mâna și i-o scutură. Atingerea ei era rece, dar a lui, și mai și.

— Cred că tocmai ai zis despre mine că-ți sunt rival.

Un blestem țâșni dintr-un inel spre încheietura ei, răsu-cindu-se și lunecând în sus pe braț, ca un șarpe. Dinții lui se înfipseră în gâtul ei, lăsându-i două semne rotunde chiar deasupra claviculei. Pielea sîdefie i se umflă imediat, căpătând o nuanță violet.

Isobel tresări puternic, începu să respire sacadat și se dădu în spate, acoperindu-și rana cu palma. Însă, în loc să țipe la el, fata își recăpătă sângele-rece în doar câteva secunde, înlocuind expresia de neplăcere cu un zâmbet răutăcios. O făcea să pară nedrept de atrăgătoare.

— Mă bucur de cunoștință, Alistair Lowe!

Băiatul simți o ciupitură în dreptul încheieturii. Se încruntă spre semnul de deasupra locului unde zvâcnea pulsul: buze albe. Emblema sărutului-divinator.

Nu era un blestem, precum cel pe care îl aruncase asupra ei. Ci ceva mai rău. Fata aruncase o privire în mintea lui și îi culesese numele. O vrajă isteță, vicleană. Ce mai aflate oare? Un val de stânjeneală îi cuprinsese pieptul, dar își înăbuși rapid sentimentul.

N-are cum să fi aflat prea multe, se gândi el. Și-ar fi arătat deja frica.

Isobel zâmbi cu trufie.

— Poate *ție* ar trebui să-ți fie frică de *mine*.

Alistair înjură printre dinți. Firește că vraja nu se sfârșise încă.

Isobel se îndepărtă și tocurile ei păcăniră pe podeaua din gresie. Alistair o urmări cum dispare pe ușă, ciudat de dezamăgit să o vadă plecând. Excursiile lor de noapte rareori se dovedeau atât de distractive.

După ce rivala sa ieși din peisaj, privirile fixe ale celor din încăpere îi arseră pielea și, brusc, își dori să nu fi purtat un pulover atât de gros. Auzi câteva șoapte, „oribil”, „nemilos”, „crud”. În lumina cețoasă a neanelor, cuvintele păreau mai reale decât obișnuitele povești de adormit ale familiei. Mai aspre. Încercă să nu tresară.

Hendry își țuguie buzele.

— Colțul-viperei? O să bolească zile în șir, și doar e o altă campioană.

Fratele său îl privi obosit.

— Unii ar numi așa ceva trișat.

Alistair ridică din umeri și își termină berea. Spre deosebire de Isobel, lui chiar nu-i păsa ce crede lumea despre el.

— A intuit ce va urma, altfel nu ar fi dat mâna cu mine, zise el trăgând de mânecă pentru a ascunde semnul pe care i-l lăsase.

Deși nici măcar nu visase la o asemenea posibilitate, iată că exista un alt campion la fel de viclean ca el. Aproape la fel de viclean.

— Chiar ești un monstru, rosti Hendry înghițind ultimele picături de bere și sughițând. Cu inima putredă.

Deși știa că fratele lui glumește, lui Alistair îi trecuse cheful să mai râdă.

— Mă îmbujorez de rușine.

— Ești absurd.

— Iar tu ești beat.

Dintr-un pahar de bere, nici mai mult, nici mai puțin.

Când Alistair se răsuci pe călcâie, se trezi față în față cu blițul orbitor al unui aparat foto de unică folosință, pe care un vânător de blesteme îl ținea între degetele unsuroase.

Îl năpădi un val de furie. Lumea nu se mai gândise la Ilvernath de sute de ani. Nici la fenomenul lui natural bizar. Nici la basmele depănate în șoaptă. Nici la sângele care păta paginile secrete ale istoriei sale.

Până acum.

— Urăsc nenorocita aia de carte! mormăi Alistair.

Băiatul îl apucă pe Hendry de umeri și-l împinse spre ieșire. Dacă fotografia apărea a doua zi în ziare, bunica avea să-l omoare.

Când ajunseră afară, probabil că tonul mânios al lui Alistair îl făcu pe Hendry să se oprească.

— Al, șopti el. Dacă vrei să vorbim despre turnir cât se poate de serios, sunt aici. Te voi asculta.

Alistair înghiți în sec. Familia îl pregătise pentru turnir întreaga viață, îi cultivase spaima și îi încurajase cruzimea. Învățaseră un copil să transforme poveștile care îl speriau într-unele despre el însuși. Nu acceptau niciun fel de slăbiciune

din partea unui campion. Hendry era și fusese dintotdeauna singurul său confident.

Alistair voia să câștige turnirul din multe motive. Voia să supraviețuiască, desigur. Voia să fie mândria familiei. Voia să se întoarcă la fratele lui pentru nopți ca aceasta, cu jocuri mecanice, beții și secrete împărtășite într-un bar, pretinzând că duc viața normală de care nu se bucuraseră niciodată.

Dar, mai presus de toate, ura ideea ca fratele lui să-l jelească. Nu se despărțiseră niciodată.

— O să discut cu tine, murmură Alistair. Dar nu chiar în seara asta.

N-avea niciun sens să strice o noapte rară de libertate. Mai ales când putea să fie și ultima.

— Dacă așa vrei, răspuse Hendry.

Alistair zâmbi răutăcios.

— Acum vreau să mai bem. Hai să găsim alt bar, cu mai puțini turiști.

Două ore mai târziu, bine abțiguiți, cu sărutul alb încă stăruind pe încheietura lui Alistair, frații Lowe se întoarseră acasă, pe domeniul lor mohorât.

Fiecare, în felul său, avu vise despre moarte.